

РЕШЕНИЕ

№ 1922

гр. София, 25.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10663** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба с вх. № 27198/18.10.2013 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], вх. А, ет. 2, ап. 4, представляван от Л. Л. Б., действащ чрез представител по пълномощие – адвокат И..

С жалбата се оспорва валидността на ревизионен акт (РА) № 1104404/06.10.2011 г., поправен по реда на чл. 133 ДОПК с РА № 1162911/04.11.2011 г., издадени от М. Г. П. – главен инспектор по приходите при Териториална дирекция- С. на Национална агенция за приходите (ТД на НАП), офис Б., мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (О.) – С. при ЦУ на НАП.

Искането до съда е за обявяване на оспорения РА за нищожен – като издаден с участието на лице без материална компетентност. Претендират се сторените разноски. Представя писмени бележки

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (ОДОП) - С., с променено наименование, съгласно чл. 152, ал. 2 ДОПК в хода на процеса, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че от представената административна преписка се доказва, че РА не е нищожен. Посочва, че съгласуването му с друго лице не е нарушение на процедурата по ДОПК, доколкото това е съобразено с инструкции за вътрешни правила в ТД на НАП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становища на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

РА № 1104404/06.10.2011 г. е издаден от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП в резултат на данъчна ревизия за определяне на задълженията на [фирма] за данък върху добавената стойност за периода м.01.01.2006 г. – 31.03.2011 г., за данък по реда на чл. 35 ЗОДФЛ за периода м.01.01.2006 г. – 31.12.2006 г., за данък по реда на чл. 48 ЗДДФЛ за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2010 г., вноски за ДОО за наетите лица, вноски за ДОО за самоосигуряващите се лица, вноски за здравно осигуряване на наетите лица, вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващите се лица, вноски за ДЗПО за професионален пенсионен фонд, вноски за ДЗПО за УПФ за наетите лица, вноски за ДЗПО за УПФ за самоосигуряващите се лица за периода 01.01.2004 г. – 31-03.2011 г. и вноски за фонд гарантирани вземания на работници и служители по несъстоятелност за периода 01.01.2005 г. – 31.12.2010 г. Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1104404/08.04.2011 г., издадена от С. Т. К. на длъжност началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С.. С нея е определено ревизията да бъде извършена от М. Г. П., П. С. С. и Р. М. Д.. ЗВР е издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г., издадена от директора на ТД на НАП – С.. Определен е срок за извършване на ревизията до три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР, която в процесния случай е връчвана на 18.04.2011 г.

В рамките на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е съставен Ревизионен доклад (РД) № 1104404/01.08.2011 г., връчен на Л. Б. – представляващ ЕТ на 05.08.2011 г. РД има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК.

С молба вх. №9603/16.08.2011 г. задълженото лице е поискало удължаване на срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК за представяне на възражения срещу РД. С Решение № 1101380/17.08.2011 г. срокът за представяне на Възражение с допълнителни доказателства по РД № 1104404/01.08.2011 г. е удължен до 19.09.2011 г. като в рамките на същия е постъпило възражение с вх. № 10992/19.09.2011 г.

Издаден е РА № 1104404/06.10.2011 г. от М. Г. П. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП, компетентен орган, съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК, определен със Заповед за определяне на компетентен орган (З.) № 1104404/08.08.2011 г. РА е връчен на 19.10.2011 г. на представляващия ЕТ. От същия компетентен орган – М. Г. П. на 04.11.2011г., на основание чл.133 ал.3 от ДОПК и въз основа на извършена проверка за наличие на очевидна фактическа грешка в РА, е издаден и Ревизионен акт № 1162911, за поправка на РА № 1104404/06.10.2011 г. Актът за поправка е връчен на жалбоподателя на 19.10.2011г.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК е постъпила жалба, срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, от ревизираното дружество до директора на Дирекция „О.” – С.. На основание чл. 156, ал. 7 ДОПК е сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне по жалбата до три месеца, считано от датата на изтичане на законоустановения срок по чл. 155, ал. 1 ДОПК, който срок е изтекъл на 08.04.2012г. РА № 1104404/06.10.2011 г. поправен с Ревизионен акт № 1162911/04.11.2011г., е мълчаливо потвърден по аргумент от чл. 156, ал. 4 ДОПК, предвид непроизнасянето на решаващия орган в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК.

В срока по чл. 156 ал.5 от ДОПК жалбоподателят не е оспорил констатациите на

органите по приходите пред съда, предвид на което РА е влязъл в сила на 09.05.2012г. Жалбата до съда е подадена на 18.10.2013 г., като направеното искане с нея е да бъде прогласен за нищожен РА № 1104404/06.10.2011 г.

С оглед на така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Страните не спорят, а и се установява от доказателствата по делото, че процесният РА не е обжалван по съдебен ред, в срока по чл.156 ал.5 ДОПК. Предвид обстоятелството, че с жалбата подадена с вх. № 27198/18.10.2013г.на съда са релевирани доводи за нищожност на РА, а според чл. 149, ал. 5 АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което следва да се произнесе само относно изразената претенция за обявяване нищожността на ревизионния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Както вече бе посочено по – горе, предмет на делото е единствено и само заявеното от оспорващия искане за прогласяване нищожност на РА № 1104404/06.10.2011 г., поправен по реда на чл. 133 ДОПК с РА № 1162911/04.11.2011 г., издадени от М. Г. П. – главен инспектор по приходите при Териториална дирекция - С. на Национална агенция за приходите - офис Б.. Обсъждайки доводите на искателя, така както са заявени с жалбата и поддържани в съдебно заседание от пълномощника му адв. И., съдът намира следното:

Нищожността на един административен акт е порок, който е толкова тежък, че прави абсолютно невъзможно санирането му.

Нищожността на административен акт е предпоставена от установените изисквания за валидност, които са свързани с формата и съдържанието му (арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), като: липса на съществени реквизити, пълна липса на мотиви. Нищожен е и акт, издаден от материално и процесуално некомпетентен административен орган. Разглежданият № 1104404/06.10.2011 г., поправен по реда на чл. 133 ДОПК с РА № 1162911/04.11.2011 г. не страда от такива съществени пороци, които да го определят като нищожен.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република Б. и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2-91-ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”.

В разглеждания случай съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен по смисъла на чл. 112 ДОПК орган, оправомощен със заповед № РД-01-6/04.01.2010 г., издадена от директора на ТД на НАП – С., а самият РА е издаден от орган по приходите, упълномощен със Заповед, подписана от органа, възложил извършването на ревизията. В чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП са изброени органите по приходите, оправомощени да издават ревизионни актове, в това число и „главен инспектор по

приходите”, каквато длъжност заема в конкретния случай лицето, упълномощено със заповедта за определяне на компетентен орган. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите. Връчването на РД след посочения в чл. 117, ал. 4 ДОПК тридневен срок не може да се квалифицира като съществено процесуално нарушение, тъй като този срок е инструктивен, а не преклузивен, и не обосновава незаконосъобразност, още по-малко - нищожност на издадения ревизионен акт.

Неоснователен е основния довод на оспорващия, водещ според него до нищожност на акта, а именно че в хода на проведеното ревизионно производство издадените РД и РА на първа страница и на страниците, в които са установени задълженията на жалбоподателя, са съгласувани от лице М.Х., което не фигурира нито в заповедта за определяне на компетентен орган, нито съгласно изискванията на ДОПК. Извършеното съгласуване на оспорения РА не се отразява на валидността на акта, по аргумент от разпоредбата на чл. 120 ал.1, т.1-8 ДОПК, в отнесимата към издаване на РА редакция ДВ бр.105/06г., посочващ изчерпателно задължителните реквизити относно формата и съдържанието на акта

Оспореният ревизионен акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията. По преписката се съдържат данни, че акта е бил поправен на основание чл. 133, ал. 3 ДОПК, която норма гласи, че РА за поправка на очевидна фактическа грешка се издава, без да са необходими ЗВР и РД. В този смисъл релевираните основания от процесуалния представител на жалбоподателя не намират законова основа.

На следващо място основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая РА е издаден на основание конкретна норма от ДОПК – чл. 119.

На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др. Оспореният РА е издаден в писмена форма. Анализът на процесния РА установява, че той съдържа необходимия реквизит по чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК - в акта са посочени кратки и ясни мотиви. Мотиви са изложени и в РД, послужил като основание за издаването на РА, и който е неразделна част от акта- чл. 120, ал. 2 от ДОПК .

Съобразявайки изложените мотиви, съдът намира, че не са налице условия за прогласяване нищожността на РА № 1104404/06.10.2011 г.

За прецизност, следва да се посочи следното: По делото е представен РА № 1162911/04.11.2011 г. за поправка на оспорения РА. Именно размерът на установените с РА за поправка задължения, са дължими от [фирма].

Искането за обявяване нищожност на РА №1104404/06.10.2011 г., поправен по реда на чл. 133 ДОПК с РА № 1162911/04.11.2011 г., като неоснователно, подлежи на

отхвърляне.

При този изход на спора, искателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение (чл. 161, ал.1, изр. трето ДОПК), което обаче, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото съдът следва да определи на основание чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет), в размер на 150 лева.

Мотивиран така и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], вх. А, ет. 2, ап. 4, представляван от Л. Л. Б. срещу РА № 1104404/06.10.2011 г., поправен по реда на чл. 133 ДОПК с РА № 1162911/04.11.2011 г., издадени от М. Г. П. – главен инспектор по приходите при Териториална дирекция-С. на Национална агенция за приходите, офис Б., мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. при ЦУ на НАП, с която се иска обявяване на нищожността на акта.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], сумата от 150 (сто и петдесет) лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: